

(המשך מעמוד 29)

ולמשלה קיימת ההסתדרות, עם הוועד הפועל והוועדה המרכזת שלה. אם התחל-טות המתקבלות במוסדות הללו אינן נראות לבוחרים, סימן שצריך להחליף את הממשלה ולהצביע בעד מיפלגה אחרת, או להקים מיפלגה חדשה.

חוקרים מתחכמים, המרגישים שהסיפור הזה פשוט מדי, מייפים אותו קצת. הם מוסיפים למעגל מקבלי ההחלטות, כלשונם, מוקדי-עוצמה נוספים — זהו ציבור הפקידים הבכירים במשרדי הממשלה וברשויות הממלכתיות והציבוריות. אלא שגם אלה נתונים למרותה של המערכת הפוליטית, והתמונה, בסופו של דבר, אינה משתנה.

תשובה

מרגיעה מאד

אך בין מה ומה נקרא העם להכריע בבחירות הללו, שבהן נקבע מי ישלוט בארבע השנים הקרובות? כאן קיימת שתיים וחצי אסכולות. האסכולה של המערך, על מיפלגותיו, אומרת כי העם בוחר בין "תנועת העבר"

בכל מוקד העילטון - רוב עצום לאשכנזים, גילאי 65 - 45, שהיו בארץ לפני הקמת המדינה

דה", המייצגת את העובדים השכירים אך גם את העצמאיים, שלצורך זה גם הם "עובדים", ובין "הימין", המייצג את השכר בות העשירות ובעלי-ההון. כלומר: הבחירה היא מעמדית. אם מצוייה בשילטון תנועת העבודה, פירוש הדבר שציבור העובדים שולט באמצעות נציגיו, אם מצוי הליכוד בשילטון, הרי שזהו שילטון בעלי-ההון. האסכולה של הליכוד ומיפלגותיו אומרת, שאין משמעות לחלוקה המעמדית, והעם בישראל בוחר בין רעיונות, המיליונר מרי דור ופועל-הבניין מביט-שאן, דויד לוי, יכולים להימצא במיפלגה אחת. משום שהם מאמינים באותם הרעיונות — כשם שהמיליונר חיים צדוק וז'ק אביר מדימונה יכולים להימצא יחד במיפלגה המתחרה. העם, במיקרה זה, נקרא לבחור בין משק "ליברלי" ומדיניות-חזק, "לאומית" מחד, ובין משק "סוציאליסטי" ומדיניות-חזק "פשיסטית" מאידך.

חצי אסכולה נוספת, שבעליה מצויים בכל המיפלגות, אך בד"ש (וקודם לכן ברפ"י) היה לה ביטוי מובהק, אומרת שגם למעמדות וגם לרעיונות אין חשיבות רבה. חשובים רק האנשים המוכשרים, היעילים והטובים. שידעו לגבש את התוכנית המתאימה ולבצע בהלכה, לטובת העם והמולדת.

אז הנה התשובות המקובלות לשאלה מה מרגיעות מאד. אך למרבה היצר, זהו — כימעט — כל מה שנר"תן לומר בזכותן.

המערך:

תוצאה הפוכה

דווקא ההיסטוריה הקצרה של מדינת ישראל בשלושים שנותיה מספקת את ההוכחות הנחרצות לשקר הטמון בהסברם הללו: שהמערכת הפוליטית היא השלטת, שהמערכת הפוליטית בארץ מתנהלת בין מעמדות או בין רעיונות, או, אולי, בין קבוצות אישים.

משך 29 שנים תמימות שלט בישראל המערך על גילגוליו השונים. היה זה שיל-טון פוליטי, שקשה למצוא את ורע לעוצמתו במדינות בלתי-סוציאליסטיות. לתנועת-העבודה היה תמיד רוב בממשלה ושילטון מוחלט בהסתדרות. היא שמינתה את הפקידות הבכירה, ואף את הקצונה הבכירה. נאמניה עמדו בראש צינורות התיקשרות האלקטרונית, ולעתים גם הכתובה. תנועת-

העבודה שלטה בתקציב המדינה, ועלידי כן במשק הלאומי בכלל. בקצרה: תנועת העבודה שלטה ללא מצרים במערכת הפוליטית כולה — אותה מערכת, אשר לפי ההסבר המקובל מתקבלות בה ההחלטות הגורליות.

תנועת-העבודה הישראלית מורכבת מי מפלגות ומפלגים המגדירים את עצמם כסוציאליסטים וסוציאליסטיים. מבלי לעמוד על ההבדלים בין השניים, ניתן לאמר כי המכונה המשותף לכל בעלי-ההשקפות הסוציאליסטיות והסוציאליסטריות בעולם, לגוניהם השונים, הוא זה: מיפלגותיהם מייצגות את ציבורי העובדים השכירים, הפועלים ומעוטי-ההכנסות. הן נאבקות למען ציבורים אלה, ופירוש הדבר הוא מאבק למען חברה צודקת יותר, מתור-קנת או מתקדמת ושיוויונית.

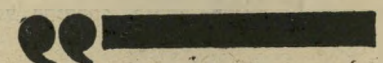
כיצד אפשר לדעת אם חברה מסוימת נעשיית צודקת יותר, מתוקנת יותר, מתקדמת ושיוויונית יותר? כיצד ניתן לדעת אם היא אמנם מתקרבת לאותו סוג של חברה, שעליו ממליצים הסוציאליסטים לסוגיהם? יש לכך קנה-מידה אובייקטיבי, שעליו ממליצים הכל: מידת השיוויון בחלוקת ההכנסה הלאומית. ככל שהשיוויון רב ומתגבר, הרי זהו אות לקיומה של מגמה סוציאליסטית. ככל שהוא פוחת — את הוא לקיומה של מגמה רכושנית. ההנחה היא שכל שרוב יותר השיוויון הכלכלי, כך רב יותר גם השיוויון בתחומים אחרים, החברתיים, התרבותיים, החינוכיים, וכו', וממילא זוהי חברה צודקת יותר. וראה זה פלא: בישראל דווקא, תחת שילטונה של מיפלגה סוציאליסטית, דמוקרטית חזקה ושפלת-נית, תחת שילטונם של דויד בן-גוריון, שהיה מרכסיסט בנעוריו, גולדה מאיר, שדיברה על "סוציאליזם בימינו" ויצחק רבין, סוציאליסט בן סוציאליסטים, ובשנות-פתי עם מפ"ם הן אחרות-העבודה הרדיקליות — הן איי-השיוויון בחלוקת ההכנסה הלאומית והחרף ללא הרף. המגמה חייתה אחידה ומתמדת: לטובת בעלי-ההון והעשירים — נגד ציבור העובדים, העצמאיים הקטנים והשכבות החלשות.

וכל זה, כאשר השילטון הפוליטי שולט ביד חזקה בחלוקת ההכנסה הלאומית: באמצעות תקציב-המדינה העצום, בעזרת החברות הממשלתיות הרבות והבנק הממלכתי המרכזי, ובאמצעות ההסתדרות, על חברותיה הכלכליות והאיגוד המקצועי שלה.

מי שמקבל את ההסבר האומר שמקבלי ההחלטות החשובות מצויים במערכת הפוליטית, ניצב כאן לפני סתירה המורה ביותר: השילטון הפוליטי מבקש לחתור, על פי מצעו והשקפתו, למישור שיוויוני צודק יותר, יש לו כל הכלים הנחוצים לשם כך — והתוצאה היא הפוכה בדיוק! סוציולוגים-מטעם, ושאר מלחכי-פינכת המישור, ניסו להרץ סתירה זו (כאשר

השילטון הסוציאליסטי בעל-למדת בעלי-ההון, נגד ציבור העובדים

התייחסו אליה בכלל) בשלל תיאוריות מדעיות מפולסלות, ותוך שימוש בלשון ומושגים רבי-משמעיים, כגון "מיסוד האידאולוגיה" או "צרכים אובייקטיביים של מדינה מתפתחת" וגו'. כיוון שניהלו את הוויכוחים בינם לבין עצמם, היו להם הצלחות תיאוריות מרעישות, שעליהן זכו בפרסים, במילגות ובתארי-כבוד, איש מידי רעהו. אך זו צרה, שהסתירה לא היתה תיאורית. הסתירה היתה מציאותית מאד, וזאת הוכיח יפה יוסף-הבחירות האחרון, ה-17 במאי 1977.

הליכוד:

מעשים הפוכים

אין צורך לומר שאף אחד מבין היסוציולוגים הללו ואנשי מדע-המדינה, שבכך מקצועם, לא הצליח לחזות את עליית הליכוד לשילטון. אדרבא: עד כמה

playtex

טמפוני פלייטקס - היחידים עם דיאודורנט

רק פלייטקס מציע לבחירתך גם טמפונים עם דיאודורנט, בניחוח עדין המשמר תחושת בטחון ורעננות. אם את מבקשת בטחון מלא — פלייטקס הוא הטמפון עבורך. לבחירתך טמפונים עם דיאודורנט או ללא דיאודורנט.

טמפוני Playtex עם המוליך העדין.

אבנת, קרמון | שפרין | נעמן

למען דיוור אנושי לכל! בכוחות מלזכדים נגד הממשלה

בעיית הדיוור הפכה לאחד מסימולי הכישלון של הממשלה. היא מבליטה ביותר שאת את האמת: להלכה שוקדת הממשלה, "להטיב עם העם"; למעשה היא מרעה את מצבו מאות אלפים מתושבי ישראל חיים בצפיפות נוראה — בשכונות העוני, בעיירות זנוחות ובכפרים שכוחים; בתנאי מצוקה, זוהמה וניוול; רמת החינוך לא רק שאינה עולה, אלא גם יורדת; והשירותים מתדרדרים מדחי אל דחי. אומרים לנו שאין כסף. משקרים במצח-ניחוש. עובדה: ריווחי הבנקים תופחים, וכמוהם עולים גם ריווחי התע"שיונים; הספרנים מספספים והסוחרים סוחרים. המיעוט העשיר זוכה ברוב הכסף, ואילו הרוב העני נאלץ להסתפק בשאריות. המנצל זוכה, והמנוצל מפסיד. רשע — וטוב לו, צדיק — רוע לו. כל מי שענינו בראשו יכול לראות את הפער ההולך וגדל בישראל. די להשוות את אוריהודה לסביון השכנה, או את אוריעקיבא לקיסריה; ומקומות כאלה מזורים בכל חלקי הארץ. יקצר המצע מלפרטם.

כדי להיאבק בהצלחה נגד הממשלה, למען דיוור אנושי לכל, בלי הבדל לאום, דת, גזע ומצב מישפחתי, יש לתבוע —

- **שכר-דירה בפרופורציה לשכר (למשל):** לא יותר מ-20 אחוז מן המשכורת (נטו).
- **צפיפות דיוור מוגבלת (למשל):** לא יותר משני נפשות (חדר).
- **קיצוץ ריווחי הבנקים, חברות-הבנייה והבנקים למשכנתאות.**
- **הפסקת הספסרות והמיסחר בקרקע ציבורית. ביטול כל זכויות-היתר של "עולים-חדשים" ו"יוצאי-צבא".** זכויות-יתר אלה מפלות לרעה את יהודי ארצות-המיזרח (הספרדים) לעומת יהודי ארצות-המערב (האשכנזים) ואת הערבים לעומת היהודים.
- **פירוק כל ההתנחלויות והפניית תקציב ההתנחלויות לשיכון.**

נגד הממשלה — יש להיאבק! כדי להיאבק — יש להתלמד!

כדי ללכד את השורות — יש להשתית את המאבק על בסיס של שיוויון בין כל קורבנותיה של המדיניות הממשלתית, יהיו אלה ספרדים או אשכנזים, ערבים או יהודים.

האירגון הסוציאליסטי בישראל ("מצפון") המען להתקשרות: ת.ד. 28061, תל-אביב-יפו ספטמבר 1979